

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2004. szept.–okt.
IX/5. szám

Ára: 200,- Ft

Budapest, Krisztinaváros – kegykép

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

*P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Fogadd el...

*Fogadd el, Uram, szabadságomat,
Fogadd el egészen.
Vedd értelmemet, akaratomat
S emlékezésem.
Mindazt, amim van és ami vagyok,
Te adtad, ingyen.
Visszaadok, Uram, visszaadok
Egyszerre mindent.
Legyen fölöttünk korlátlan úr
Rendelkezésed.
Csak egyet hagyj meg ajándékul:
Szeretnem téged.
Csak a szeretet maradjon enyém,
A kegyelemmel,
S minden, de minden gazdagság enyém,
Más semmi nem kell.*

*(Loyolai Szent Ignác imája,
Sík Sándor fordítása)*

Tartalomjegyzék

H. Newman: Hűséges Szűz	1
Liguori Szent Alfonz: Mária szegénysége	2
Granadai B. Lajos: Tisztaságos Anya	3
Emmerich Katalin: Mária születése	4
Ima Szűz Máriához	6
Az Úr gyönyörűsége a lélekben	6
Barsi Balázs: Van abszolút igazság	7
Gobbi: Miért sírok ismét?	10
Vassula: Atyád vagyok és gondoskodom rólad	11
A pásztorok, akik vezetik a nyájat	14
Kovács Ervin: A házadért való buzgóság emészt engem, Uram	16
Gobbi: Az alázatosság útján	19
Dicsérünk Téged, örök Isten	20
Mindszenty József: Az ingoványok fölé vert híd	21
Mária kegyhelyek	
Re és Budapest, Krisztinaváros	24
Szőkefalva, 2004. június 17.	26
Aszódi Mária: A „vihár” elült	27
Rózsafüzér	
Rózsafüzér a Mennyei Atya tiszteletére	28

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
Re – kegykép (freskó)

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Hűséges Szűz

H. Newman

Ez a név az Isten Anyját az ő mennybevitele és Fiának jobbán való megkoronázása óta egészen különös módon megilleti. A Szentírás az ő hűségét újból és újból kiemeli.

A hűség eredetileg odaadást, megbízhatóságot jelent, ragaszkodó, áldozatra kész lelkiületet, tágabb értelemben azonban gondosságot és pontosságot is a kötelességek teljesítésében és az ígéretek megtartásában. Ebben az értelemben magára Istenre alkalmazzák, aki nagy szeretetében teremtményeinek ígéretekot adott, és velük szerződést kötött, s így bizonyos módon cselekvési szabadságában mintegy megkötötte magát. Megígérte nekünk, hogy bizossággal vezet át bennünket minden megpróbáltatáson és kísértésen, hogy a mennyországba jussunk, ha őt választjuk örökségünknek, és teljesen őreá bízzuk magunkat. Hogy bizalmat keltsen bennünk és bátorítson, az Írásnak több helyén biztosított róla, hogy ő hűséges Teremtő, hűséges Isten.

Szentjeit és igaz szolgálait is „hívek”-nek nevezik, és a latin egyház a hívőket „fideles”-nek mondja, kifejezván ezzel, hogy a szent keresztség által a hűség köteleke jött létre Isten és a lélek között; tehát akaratának alázatosságában és őszinteségében engedelmeskedjenek, dicsőségéért buzgólkodjanak, szent érdekeit a sajátjuknak tekintsék, és minden erejuket adják szolgálatára. Ebben az értelemben nevezik Ábrahámot és Mózeszt „híveknek az Úrhoz” és Dávidot „Isten szíve szerinti férfiú”-nak; Szent Pál köszöni Istennek, hogy őt hűségesnek találta, és az utolsó napon az Úr mindazokat, akik tehetségeiket jól használták fel, ezekkel a szavakkal fogadja: „Jöjj, jó és hűséges szolgálóm!”

Máriának hűsége Fia és Ura iránt természetesen egészen egyedüli. Mint senki más, olyan buzgalommal volt telve érte, és az övé volt teljesen Jézusnak minden érdeke, kérése, kívánsága, kötelessége, munkája, szenvedése, csalódása. A leghelytelenebb természetesen tehát a másvallásúaknak az a véleménye, hogy az ő tisztelete a Fia iránti hűséget csökkenti. Máriának igaz szolgálái még inkább és elsősorban Jézus Krisztusnak igaz szolgálái, s ha valaki nem így érezne, vagy éppen Máriát szent Fia fölé emelné, ezt a Szent Szűz nem tekintené tisztelőjének, hanem mint árulótól fordulna el. Amint az Úr Jézus Krisztus Édesanyjának tiszteletét megkívánta, úgy buzgólkodott a Szent Szűz is Fiának tiszteletéért. Ő a kegyelmeknek forrása és minden jó, amellyel az édesanya bír, a Fiú ősjóságának visszfénye.

Taníts meg, Mária, hogy Fiadat, mint az egyetlen Teremtőt, helyesen imádjam és téged, mint kiváltságos teremtményt tiszteljelek és engedd,

*hogy ebben a tiszteletben megértsem és utánozzam azt a mély hűséget,
mely Mindkettőjüket mindig lelkesített!*

(Newman-Szunyogh: A Szűzanya hónapja)

Mária szegénysége

Liguori Szt. Alfonz

Szerelmes Megváltónk, hogy minket a világi javak megvetésére tanítson, szegény akart lenni e földön. „Noha gazdag volt, értetek szegénnyé lett, hogy szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8,9) – mondta Szent Pál. Azért buzdítja Jézus Krisztus az őt követni akarókat: „Ha tökéletes akarsz lenni, add el, amid van, az árát oszd szét a szegények között... , aztán jöjj és kövess engem.” (Mt 19,21)

Lássuk most a legtokéletesebb tanítványt, Máriát, miként követte az ő példáját. P. Canisius mondja, hogy Mária igen kényelmesen élhetett volna a szüleitől rámaradt örökségből, de nagyra becsülve a szegénységet, magának csak keveset tartott meg, a többit pedig elalamiználkodta a templomban és a szegények között.

Sokan állítják, hogy Mária a szegénységre is fogadalmat tett; egyszer ugyanis kijelentette Szent Brigittának: „Kezdetől megfogadtam szívemben, hogy soha semmit nem birtokolok e világon.” A napkeleti bölcsek ajándékai bizonyosan értékesek voltak, de mind kiosztotta a szegények között, mint Szent Bernát mondja: „A mágusok által neki felajánlott nem csekély aranyat, mint királyi fenségükhöz illett, nem tartotta meg magának, hanem József útján a szegények közt kiosztotta.” (Ap.Par 1.e) És hogy mily hamarosan széjjel osztotta a szegények között Isten szent anyja a felajánlott adományokat, azt abból is következtethetjük, hogy a templomban nem bárányt mutatott be, miként azt a gazdagabbak tették: „A fiúért bárányt vigyen” (Lev 12,6), hanem két galambot vagy gerlét áldoztak, mit egyedül csak a szegények tettek: „az áldozatot is be akarták mutatni, ahogy az Úr törvénye előírta: egy pár gerlicét vagy két galambfiókát.” (Lk 2,24) Mindent, amim csak volt a szegényeknek adtam, a ruhán és silány eledelen kívül mit sem tartottam meg magamnak – mondta maga Mária, Szent Brigittának.

Csupán a szegénység iránti szeretetéből nem restelt egy szegény mesteremberhez, Szent Józsefhez menni férjhez és életét Szent Bonaventúra szerint kezeinek munkájából, fonásból és varrásból fenntartani. Egy angyal Mária felől kijelentette Szent Brigittának: „A világi javakat csak

sárnak tekintette.” Egyszóval mindig szegényesen élt és szegényesen is halt, mert nem tudjuk, hogy holta után mást hátrahagyott volna, mint két szegényes ruháját, melyet Metafrastes és Niceforus szerint annak a két nőnek hagyott, kik életében szolgáltak neki.

„Aki szereti a kincset, sohasem lesz szent,” – mondja Néri Szent Fülöp. Szent Terézia pedig tovább szövi e gondolatot: „Igazságos büntetés, hogy aki veszendők után szalad, velük együtt vesszék.” A szegénység erénye ellenben, ugyancsak e szent szerint, olyan jó, mely minden más jót magában foglal. Ez pedig Szent Bernát szerint nemcsak a puszta szegénységben, hanem a szegénység szeretetében áll. „Nem a szegénység, hanem a szegénység szeretete az erény.”

Azért mondotta Jézus Krisztus: „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa” (Mt 5,3) Boldogok, mert akik mit sem akarnak Istene kívül, Istenben minden jót föltalálnak; sőt a szegénység mellett már e földön is mennyországba lépnek, mint föltalálta Szent Ferenc, azért mondotta: „Én Istenem és mindenem.”

„Szeressük tehát ezt az egyetlen jót, melyben megvan minden jó,” miékként Szent Ágoston int minket. És kérjük az Urat Szent Ignáccal: „Egyedül szeretetedet add nekem a te szent kegyelmeddel és eléggé gazdag vagyok.”

Mikor pedig a szegénység kínossá válik, vigasztaljon minket az a tudat, hogy Jézus és Szentséges Anyja is szegények voltak. „A szegény megvigasztalódhat Mária szegénysége és a szegény Jézus láttára” – mondta Szent Bonaventúra.

Ó, szentséges Anyám, igazán és jól mondtad, hogy Istenben van minden örömed: „És örvendezik lelkem az én Üdvözítő Istenemben.” Hiszen már e földön sem kívántál, már itt sem szerettél egyéb jót, csak Istent. „Vonj engem magad után,” Nagyasszonyom! Hogy lábbal tapodjam e világot és törekedjem szeretni az egyedüli Jót, mely egyedül méltó a szeretetre. Amen.

(Liguori Szt. Alfonz: Szűz Mária erényei)

Tisztaságos Anya

Granadai B. Lajos O.P. († 1580)

Minél közelebb kellett lépnie szent ténykedésénél fogva a templom valamely szolgájának az oltárhoz, annál tisztábbnak kellett lennie. Ezért a papoknak hosszabb, a levitáknak rövidebb tisztulási törvény volt előírva. Minél magasabb volt a méltósága, annál nagyobb tisztaságot kívántak tőle. Mivel tehát

minden tiszta teremtmény közül a boldogságos Szűz érintette legközelebről az Istent, azért annál is inkább fölül kellett múltja tisztaságban az angyalokat és embereket, mert közelebb volt a tisztaság forrásához. Milyen hódolat és áhítat tölthette el szívét, minő tisztaság árasztotta el őt, kit Isten kiválasztott, aki az Úr legszentebb testét érintette. A kegyelem teljessége ékesítette, így lett szép mint a Hold, választott mint a Nap, és teste úgy megszentelődött, hogy sohasem lázadt a lélek törvénye ellen, és a legcsekélyebb gerjedelmet sem ébresztette benne a lélek ellen. Ezért békés nyugalommal járt az élet minden vihara és tévelygése közepette. A földi dolgok semmi nemű változandósága nem tudta őt ebből a boldog lelkiállapotból és Isten állandó bensőséges szemléletéből kizökkenteni. De ha valaki ezt a nagy tisztaságot és benső békét ebben a halandó testben lehetetlennek tartja, akkor gondolja meg, hogy ez a Szűz a mindenható Isten anyja és számára éppen ez a kiváltságos méltósága teszi szükségessé ezt a nagy tisztaságot. Mert ha azt mondjuk, ez a Szűz tisztább mint a Nap, mint maguk az angyalok, ezzel nem mondunk hallatlant, sem hihetlent, mert valljuk, hogy ő az Isten anyja.

Mária születése

Szűz Mária születése, ahogy Emmerich Katalin Anna látta

Anna már néhány nappal korábban megmondta Joachimnak, hogy közeledik a szülésének ideje. Küldöncöket küldött Sephoris-ba húgához, Marahához, Zabulon völgyébe az özvegy Eneuehoz, Erzsébet nővéréhez és Betlehembe unokahúgához, Mária Szaloméhoz, hogy e három asszonyt magához keresse. – Láttam őket utazásuk közben, Enuet, az özvegyasszonyt a szolgája, a két másikat a férjeik kísérték, ők azonban Názáret közelében visszatértek...

Láttam, hogy a két nőrokon este érkezett meg Anna házába. Hozzámentek a tűzhely mögötti lakrészbe és átölelték őt. – Miután Anna bejelentette nekik szülése közeledtét, állva kezdte énekelni velük az egyik zsoltárt: „Dicsérjétek Istent, az Urat, megkönyörült az ő népén, és megváltotta Izraelt, s valóra váltotta ígértét, amit Ádámnak adott a paradicsomban, hogy asszonya ivadékanak szét kell tipornia a kígyó fejét”... Anna olyan volt, mint aki elragadtatott az imában... Eközben világosságtól áthatva láttam őt. Láttam, hogy a szoba eltelt fénnel és megjelenik fölötte Jákob lajtorjája. – Az asszonyok mind mintegy elragadtattak az örömteli csodálkozástól, s azt hiszem, hogy látták is a jelenést...

Anna fennmaradt, imádkozott és éjjel tájban felébresztette az asszonyokat, hogy imádkozzanak vele. Követték őt az imahelyének függőnye mögé. – Anna kinyitotta az egyik kis faliszekrénynek az ajtóit, amiben szelencében levő szent dolog volt. Mindkét oldalt világítás volt látható, nem tudom, vajon lámpák-e. Valamilyen tartóból emelték azokat a magasba, és kis forgácsokat tettek alá, hogy le ne süllyedjenek... A szent dolog szelencéjében az Anna által nagyon tisztelt Sára hajszálai voltak, József csontjai, amiket Mózes hozott magával Egyiptomból, valami Tóbiástól, azt hiszem ruhaereklye és a kis fehér, csillogó körte alakú kehely, amiből Ábrahám ivott az angyal áldása közben, s amit Joachim kapott a frigy szekrényből az áldással együtt...

Anna a szekrényke előtt térdelt, mindkét oldalán az asszonyok egyike és a harmadik mögötte... Ekkor azt láttam, hogy természetfölötti világosság tölti be a szobát és Anna körül lebegve összesűrűsödik. Az asszonyok mintegy elkábulva arca borultak. Az Anna körüli világosság egészen olyan alakot öltött, mint amilyen Mózes égő csipkebokra volt a Hórebbe, úgyhogy Annából nem láttam többé semmit. A láng teljesen befelé sugárzott, s ekkor azt láttam, hogy Anna a világosságban levő gyermek Máriát a kezébe kapta, köpenyébe takarta, a szívéhez szorította, aztán mezítelenül a szent dolog előtt levő számlóra tette, és még tovább imádkozott. – Aztán azt hallottam, hogy a gyermek sír, és láttam, hogy Anna kendőket vett elő, amik a nagy fátyla alatt voltak, ami beburkolta őt. Fölötte bepólyázta a gyermeket szürke és piros kendőbe egészen a karja aljáig, a melle, karja és a feje csupasz volt. Ekkor az égő csipkebokor jelenése eltűnt körülöttük.

Az asszonyok fölegyenesedtek, és nagy csodálkozásukra karjukra fogadták az újszülött kisedet. Nagy örömben sírtak. Valamennyien dicsérő énekbe kezdtek és Anna magasba emelte gyermekét mintegy felajánlva őt. – Eközben azt láttam, hogy a szoba tele van ragyogással, és megpillantottam több angyalt, aki glóriát és alleluját énekelt. Minden szót hallottam. Azt hirdették, hogy a gyermeket a 20. napon Máriának kell nevezni.

Anna most a hálólhelyére ment, és a fekhelyére feküdt. Az asszonyok pedig kipólyázták a gyermeket, megfürösztötték és újból bepólyázták. Ezután az anyjához tették...

Most hívták az asszonyok az apát, Joachimot. Anna fekhelyéhez jött, letérdelt és patakzottak a könnyei a gyermekekre; aztán a karjára vette s föl-emelte, és dicséneket mondott, hasonlóan Zakariáshoz Keresztelő János születése alkalmával.

*Brentano Kelemen, német író lejegyzése szerint, 1992.
fordította Vida Tivadar*

Ima Szűz Máriához

Fogadd jóakaratumkat, mely felülmúlja az erőt, és ajándékozz meg az üdvösséggel! Szabadíts meg, a lelki szenvedéstől és gyógyíts meg a testi betegségből, vedd el rólunk a szorongattatást, adj nyugodt életet és a Lélek világosságát!

Gyűjts minket Fiad iránti szeretetre, az Ő tetszése szerint irányítsd életünket, hogy eljussunk az örök boldogságba, láthassunk téged Fiad világosságában tündökölve, amint szent himnuszokat énekelsz örökké boldogan azok közösségében, akik a Lélekhez méltó módon ünneplik Krisztusnak, Isten Fiának és a mi Istenünknek tiszteletét, aki általad adta meg nekünk az üdvösséget. Övé legyen a dicsőség és a hatalom a kezdet nélküli Atyával és a Szent Életadó Lélekkel most és a végtelen örökkévalóságok örökkévalóságában! Amen.

Damaszkuszi Szent János, 675-749

Az Úr gyönyörűsége a lélekben

Egy napon Gertrúd áldozni akart. Ám betegsége miatt egészen erőtlennek érezte magát, azért áhítata is csekélyebb volt. Így szólt tehát az Úrhoz: „Ó lelkem édessége! Minthogy magamat nagyon is méltatlannak érzem szent tested és véred vételére, ez alkalommal elmulasztanám a szentáldozást, ha kívüled bármely teremtményben örömet és enyhülést találhatnék. De mivel napkelettől napnyugatig, déltől északig semmit sem ismerek, amiben vigasztalást és üdülést találhatnék rajtad kívül, azért vágyódásom szomjúságában égve, epedve és sietve megyek hozzád, élő forráshoz”. Az Úr jóságában kegyesen fogadta ezt tőle s így válaszolt neki: „Az én isteni tekintetem kimondhatatlan örömét találja benned, kit számos és különféle kegyelem-ajándékaimmal magamnak oly kedvessé teremtettelek. Isteni hallásom mintha csak a legkedvesebb zenében gyönyörködne ajkadnak minden szavára, amellyel vagy a bűnösökért, vagy a megholtakért imádkozol, vagy valakit figyelmeztetsz, tanítasz, vagy bármi módon szót ejtesz az én dicsőségemre. Még akkor is, ha semmi haszna sem lenne belőle senkinek, jóakarod s rám irányuló szándékod miatt édesen hangzik fülemben és isteni Szívemet egész mélységében átjárja. Reménységed is, mellyel folyton utánam epedsz, a legkedvesebb illat gyönyörűségét szerzi nekem. Végül minden sóhajodnak és vágyadnak édesebb ízét érzem minden fűszernél.”

Ekkor Gertrúdnak az a kívánsága támadt, hogy az Úr adná vissza mihamarabb régi egészségét azért, hogy a rendszabályt annál buzgóbban megtarthassa. Az Úr jóságosan így felelt neki: „Ugyan miért kíván az én jegyesem nekem terhemre lenni azzal, hogy akaratommal ellenkezik?” Gertrúd viszont kérdezte: „Vajon akarotoddal ellenkezőnek ítéled-e ezt a vágyamat, amellyel tisztán a te dicsőségedet keresem?” Az Úr ezt felelte: „Hogy ezt a dolgot szóba hoztad, gyermekes felfogásodnak tudom be. De azt már csakugyan nem venném jó néven, ha vele tovább is zaklatnál”. Az Úrnak ezen szavaiból megértette Gertrúd, hogy aki azért óhajt egészséges lenni, hogy Istennek szolgáljon, jól cselekszik. Ám sokkal tökéletesebb dolog, ha az ember magát egészen Isten akaratára bízva abban a hitben, hogy *amit Ő rendel felőle – legyen bár kedvező vagy kedvezőtlen – az válik neki legjobban üdvösségére.*

(Dr. Dombi Márk: Szent Gertrúd, az isteni szeretet követe)

Van abszolút igazság

fr. Barsi Balázs O.F.M.

...az utolsó ítélet előbb eljőhet, mint sejtenénk. A nyugati társadalom közeledik ahhoz a ponthoz, amikor már nem lehet elég nagy rendőrségi erőt fenntartani, hogy megakadályozzák a bűnözés további növekedését. Nekünk, keresztényeknek, nagyon kimértek a lehetőségeink ennek az irányzatnak korlátozására. A modern társadalom elpogányosodása rohamosan nő. Ez a gyorsulás utolsó fázisa annak a folyamatnak, amely két évszázaddal ezelőtt indult, és amelyet a nyugati kultúra szekularizációjának nevezünk. Ki felelős érte? Természetesen az Ellenségről nem szabad megfeledkezni; folytatja a konkolyhíntését a világ végezetéig. De a felelősség egy része ebben az elkeresztényietlenedésben mégis bennünket, keresztényeket illet.

...ezt az úrt (tudniillik azt, hogy az „új teológia” észrevehetően képtelen megbirkózni a bioetikában az etika teljes hiányával) nem lehet betölteni más-képp, mint hagyományos ragaszkodással ahhoz a Krisztushoz, akiben az Isten teljessége nyilvánul meg az ember számára. Minél nagyobb lesz ezeknek a keresztényeknek a száma, akik belemenekülnek ebben a Teljességbe, annál biztosabb lesz reményünk, hogy szilárdan fognak állni, míg a bioetika borzalmas vihara végigszáguld a társadalmon...” (Jáki Szaniszló OSB: A bioetika etikai megalapozása, Jel, 1994. október)

Ehhez egy megdöbbentő adat: „A kérdéses naturalizmus elképesztő formákat ölthet. Így egy amerikai protestáns teológus jelenlétben nem-

csak az abortuszt védte, de az abortuszhoz való vitathatatlan jogot is azon az alapon, hogy Amerikában Jézus Krisztus evangéliumát igazítani kell a Constitution-ban lefektetett személyes szabadság szelleméhez.

(Ugyanez a teológus) néhány hónappal halálát megelőzően két másik nem kevésbé kiváló kollégája előtt mondta nekem: Az az igazi egyház, ahol kellemesen érzed magad – ez annak a szubjektivizmusnak fajtája, amely mindig főforrása annak a naturalizmusnak, amely készségesen kielégíti a természet vágyát és kényelmét.” (ugyanott)

Ezzel a minőségét veszített, világhoz igazodó kereszténységgel és teológiával szemben én inkább Uramnak Jézusomnak szavait részesítem előnyben: „Aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét minden nap, és így kövessen engem” (Lk 9,23). Van egy tévedhetetlenül jól működő „módszerem”: elképzelem magamat a Názáreti Jézus mellett, Vele társalgok, aztán átmegyünk a múltóbe, ahol abortuszt végeznek... Én Uram Jézusom, ma itt, a XX. század végén tényleg elfogadnád ezt? Aztán átmegyünk az elfekvőbe, egy orvos hozza azt az injekciót, amelyet Péter anyóságnak adnak be, aki már elaggott és semmit sem ér az élete (láthatólag). Tényleg jóváhagynád ezt, Uram? Aztán továbbmegyünk: zsidó fiúk és lányok ott Palesztinában; magyarok itt, hívő, ifjúsági táborra készülve gumióvszereket vásárolnak...; aztán ott a szemünk előtt játszadoznak olyan játékot, amely a férfi és nő egyesülését készíti elő. Tényleg csak szelíden mosolyognál Jézusom, és megáldanád őket? Nem beszélve még az enyhe drogról és az aberrációkról. Tényleg helyeselnéd?

Aki odáig zuhlott, hogy hívő léte re minderre igennel válaszol, ahhoz nincs közöm. Az ilyennel Szent Pál szerint szóba se szabad állnunk. Ha van keresztény, akinek a Jézusa mindezt megáldaná, akkor az a keresztény nem keresztény, és az a Jézus nem az evangéliumok Jézusa. Ezt a logikát a józanság evidenciája kényszeríti ránk. Ez olyan világos, mint a minden korok szentjeinek együttes tanúságtétele.

Egyes modern morálteológusok többet dialogizálnak a hitetlen és istentelen (Szent János-i értelemben vett) világgal, többet olvasnak és gondolkodnak, mint amennyit elmélkednek, ez pedig katasztrófa, mert *a keresztény erkölcs a szemlélődésből születik*, abból a hozzáállásból, amelyet egyik liturgikus könyörgésünk így foglal össze:

„Amit most a szent jelekben ünnepeltünk, azt cselekedeteinkben is utánnozzuk.”

Amint az a naiv amerikai protestáns teológus az Evangéliumot a Constitution-hoz akarta igazítani, nem vagyunk-e mi is hasonló veszélyben, ami-

kor a mai koráramlatok csiszolta hallással hallgatjuk csupán az Evangéliumot? El kell feledni minden divatos szót, eszmét, és olyan üres és szegény lélekkel kell az Igazság előtt állni, hogy maga az Igazság hatolhasson belénk, az, Aki így szólt egyszer: *Én vagyok az Igazság*” (Jn 16,8). Ezzel a kijelentéssel azt is kinyilatkoztatta, hogy van abszolút igazság, és hogy az abszolút igazság Isten létében gyökerezik, végső soron Ő maga az.

Aki az abszolút értékeket tagadja vagy kikezdi, az Isten létét kezdi ki a saját maga számra, és nemsokára tagadni is fogja. Az nem teológus, aki a Theoszt (Istent) nem tartja abszolút igazságnak, mert az azt jelenti, hogy nem tartja Istennek. Istentelen teológus pedig fából vaskarika. De ma a fából vaskarika a divat, látszatok, a hazugságok, az utánzatok...

Köszönöm, Istenem a hit kegyelmét és a „józan paraszti ész”! Mentsd meg tanítványaimat, növendékeimet, mentsd meg provinciánkat az álteológia „lángelméitől”, akik sziporkázó okfejtéseikkel az önmegtartóztatást (végül is a keresztet) akarják kidisputálni életükből, mégpedig Jézus Krisztus keresztjét. Aki az *abortuszt, és az uthanáziát* vitathatónak tartja, az leköpdöste a méhében Krisztust hordozó Szent Szület és a haldokló Istenembert!

Ma egyre inkább nem az a katolikus, apostoli egyház tagja, aki annak vallja magát, hanem az, aki erkölceiben az előbbieket vitathatatlanak ismeri el.

Belepillantva a kétezer év egyháztörténetébe, a breviárium egyik himnuszának egy sora jut eszembe, mint kiáltás Istenhez: ne engedd, hogy megrontson bennünket „*új álnoksággal régi bűn*”.

Ez az októberi vasárnap délután tele volt békességgel talán azért is, mert Grácián testvérünk szüleit látogattam meg. Olyanok, mint a mi családunk volt (most már csak édesanyám él a szülők-nagyszülők közül): ott a rossz rossz volt, a jó pedig jó. Isten igaz emberei!

Ezen látogatás után sok bioetikus etikátlansága nem annyira bosszantott, mint inkább fájdalmat okozott. Az új kormány egyik első teendője az volt, hogy „Ocsovai Józsi” bácsit levette a „műsorról”, ugyanis a déli vizuális szignálban az Úrangyala imádkozására szólító harangszóra ő vetett keresztet kalapot levéve. Nem véletlen, hogy ezt a gesztust el nem viselhették. Inkább a pornó és az agresszivitás képei vannak a műsoron.

(Szécsény, 1994.10.16.)

Miért sírok ismét?

Azt kívántam, hogy itt légy fiam – akit annyira szeretek és akinek Ellenfelem annyi kelepécét állít – ezen a liturgikus emlékűnnepen. Megemlékeztek ma fájdalomról és anyai részvételemről Fiam, Jézus mérhetetlenül nagy szenvedésében.

Ezen az utadon, amelyet telehintettem Szeplőtelen Szívemből kedves fiaim és minden gyermekem lelkébe áradó kegyelmekkel, erre az áldásmat viselő helyre vezettelek társmegváltó szerepem misztériumára emlékeztető szobrom elé.

Ott álltam Jézus keresztje alatt.

Ott vagyok minden egyes kereszt alatt, amelyet gyermekeim hordoznak.

Ott vagyok a kereszt alatt, amelyet ma az Egyház és az egész szegény bűnös emberiség hordoz.

Igazi Anya és igazi Társmegváltó (a Megváltó igazi társa) vagyok.

E képmásom szeméből csodálatos könnyeket hullattam éveken át, több, mint száz alkalommal.

Miért sírok ismét?

Azért sírok, mert az emberiség nem fogadja el megtérésre és az Úrhoz való visszatérésre szólító felhívásaimat.

Makacsul kitart az Isten elleni és a szeretet törvénye elleni lázadás útján.

Nyíltan megtagadják, meggyalázzák és káromolják az Urat.

Égi Édesanyátokat nyilvánosan becsmérlik és nevetség tárgyává teszik.

nem fogadják el rendkívüli felszólításaimat, nem hisznek a jeleknek, amelyeket végtelen fájdalomban ajándékozok nekik.

Nem szeretik felebarátaikat: minden nap életükre és javaikra törnek.

Az ember egyre romlottabbá, istentelenebbé, rosszabbá és kegyetlenebbé válik.

A vízőzönnél rosszabb büntetés készül rázúdulni erre a szegény és romlott emberiségre.

Tűz esik majd az égből, és az lesz a jel, hogy Isten igazságosságának órája elérkezett.

Sírok, mert az Egyház kitart a megoszlás, az igaz hit elvesztése, a hitehagyás, a mindinkább ajánlott és követett tévedések útján.

Mindaz készül megvalósulni, amit Fatimában megjövendöltem, és amit itt, a harmadik üzenetben egyik kislányomra bíztam. Elérkezett tehát az Egyház számára is nagy megpróbáltatásának ideje, mert a gonosz ember

megveti benne lábát és a pusztulás utálatossága behatol Isten szent templomába.

Sírok, mert sok gyermekem lelke elvész, a pokolra kerül.

Sírok, mert szóltam hozzátok, és nem hallgattatok rám. Csodálatos jeleket adtam nektek, és nem hittetek nekem, hosszan és erőteljesen nyilvánultam meg előttetek, de nem nyitottátok ki nekem szívetek kapuját.

Legalább ti hallgassátok meg felhívásomat, Szeplőtelen Szívemnek szentelt kedves fiaim, ti kicsiny maradék, akiket Jézus féltve őriz isteni szeretete kertjében. Fogadjátok el itteni felhívásomat, melyet ismét a föld minden népéhez intézek.

Készüljete fel Jézus fogadására, aki dicsőséges ragyogásában jön el, mert már elérkezett az Úr nagy napja.

(A Szűzanya üzenete Gobbi atyán keresztül, 1987. szeptember 15, Akita)

Atyád vagyok és gondoskodom rólad

Az Atya: Kérdezni Szeretnél valamit?

Vassula: Azt gondolod, hogy semmibe veszünk Téged?

Az Atya: Igen. Ezért vigyázz, nehogy elaludj!... Hamarosan látható lesz a Menny hajnalcsillaga. *Hogyne figyelmeztetnélek téged én, aki Atyád vagyok és gondoskodom rólad.* Jahve vagyok, a te Teremtőd, és ti mind az én gyermekeim vagytok. Mít gondoltok, hová mentek? Elgondolkoztatok már ezen? Valóban azt hiszitek, hogy magatok által vagytok? *Azt hittétek, hogy elhagylak benneteket? Vagy hogy nem is létezem? Valóban elhittétek, hogy Szavam nem más, mint héber tündérmesék gyűjteménye?*

Szeretett gyermekeim, fáj a Szívem, látván, hogy alusztok.

Hogyne jönnék el hozzátok, hogy figyelmeztesselek? Hogyan hagyhatnálak el benneteket, amikor az ördög farkasként körbejár arra várva, hogy felfaljon titeket? Fel akarlak ébreszteni benneteket, hogy találkozzatok velem. Várva várom ezt a dicsőséges pillanatot..., Vajon örökké tart alvástok? Én, az Isten, hívtalak benneteket. Én, az Isten, mindenkor hívlak benneteket. Jöjjetek hozzám.

Jézus: Az idők kezdete óta megmutatkoztam különböző helyeken, különböző népeknek, különböző korszakokban. Vassula, hogyan lehetséges, hogy a te korszakod már nem képes észrevenni jeleimet? *Mondtam-e valaha azt, hogy többé nem jelenek meg, és nem adok jeleket?*

A te korszakod halott, és önkezével tette tönkre önmagát.

Az Urak Ura vagyok, az élő Isten, miért akarjátok, hogy hallgassak? Miért akarjátok, hogy halott legyek?...

Vassula: Talán azért nem válaszolnak az egyházi tekintélyviselők, mert a „Béke és szeretet” üzenete is bűnbánatra figyelmeztet, mint a lourdesi és a fatimai? Lehet, hogy nem érzik magukra nézve kötelezőnek, hogy ezzel az üzenettel is foglalkozzanak, és egyébként is túl vannak terhelve munkával. Pedig ez nem csak figyelmeztetés. Szól az egységről, Oroszország megtéréséről és Péter székéről is.

Jézus: Vassula, én vagyok az Ige, az örök Ige. Az én Szavam örök élet. *Ha én elhatározom, hogy teremtésemet akár naponta emlékeztetem szere tetemre különböző eszközökön keresztül, és bűnbánatra szólítom fel, akkor sem hagyhat el teremtményem – aki csupán por és hamu – akár csak egyet is kimondott szavaim közül. Én, az Úr, tudom, mire van szükségetek, és nagy az én irgalmam irántatok!...*

Jézus: Én vagyok az az Úr, aki örökké tartó szeretettel szeret titeket. *Én mindig így vagyok jelen közöttetek az idő kezdete óta. Amikor gyer mekeim fellázadnak, én, az Úr gyenge eszközökön keresztül szólok, hogy figyelmeztetést adjak, és visszahozzam őket magamhoz. Én, az Úr min dig így munkálkodom. Úgy jövök el, mit a kalapács, hogy megtörjem a sziklákat, feltörjem azt a vastag kérget, amely teremtésem szívét akarja. Mindig kinyilvánítottam magamat, amikor teremtésemnek szüksége volt segítségemre, amikor olyan mélyre zuhant, hogy egészen közel került a Sátán kapuihoz.*

Jézus: Ma mindenkinek megadom a lehetőséget, hogy közvetlenül szent lakóhelyemről hallgassa hangomat. Hangom visszhangként zeng Jeruzsá lemből és eléri a Föld minden lakóját. *Senki sem mondhatja majd, hogy nem figyelmeztettelek benneteket.*

Nemzetről nemzetre küldöm Szentlelkemet, hogy kiáradjon rátok. Áll hatatosan küldöm hozzátok szolgálóimat, a prófétákat, hogy emlékeztessenek benneteket, ki az Atyátok, hogy elforduljatok gonosz cselekedeteitek től és engeszteljétek tetteitekért....

Szűzanya: Isten azt akarja, hogy mindenki megmeneküljön, és ez most ünnepélyes figyelmeztetésem mindazok számára, akik hallják e könyv jö vendőléseit: ne fojtsátok el a Lelket, aki most munkálkodik közöttetek, amikor hitehagyásotok elérkezett tetőfokára.

Ne mondjátok majd az ítélet napján: „Sohasem hallottam, sohasem tudtam ezt”. Jézus és én ezeket már azelőtt kinyilvánítjuk, mielőtt még

megtörténnének, hogy ne mondhassátok, amikor színről színre találkoztok Istennek: „Nem tudtam róla”.

A kevélyek fellegvára össze fog omlani..., és a gonosz lelkeket kivetik belőle....

Jézus: Eljövetelem küszöbön áll, és állandóan jeleket adok nektek, hogy felkészítselek rá. A Szeretet vissza fog térni. Úton vagyok felétek.

Nagy visszatérésem előtt *elküldöm hozzátok szolgálóimat, a prófétákat, hogy emlékeztessenek benneteket törvényemre, és arra, hogy térjetez vissza gonosz útjaitokról, éljetez szentül, és híriül adjanak nektek egyes eseményeket, mielőtt bekövetkeznének.*

Elküldöm hozzátok angyalaimat, hogy szentségemre, fenségemre és ragyogásomra emlékeztessenek benneteket.

Elküldöm hozzátok szószólóimat, hogy házatok tetejéről kiáltsák és hirdessék Szentlelkem menyegzőjét.

Nem fáradok bele, hírlak, hogy keljetez egybe velem! Nem kedvetlenül í ellenséges magatartásotok és közömbösségetek sem.

Ne legyetez olyanok, mint akik azt mondják látnokaimnak: „Ne lásatok látomást!” és prófétáimnak: „Ne jövendöljetez!” Engedjetez, hogy királyi udvarom előkészítse számomra az utat!

Egyetlen jövendölés sem származott soha emberektől.

Amikor látnokaim és prófétáim helytetem beszélnek, azt a kegyelem segítségével és Szentlelkem segítségével teszik, aki eltölti, és arra késziteti őket, hogy nyissák ki ajkukat és ismételjék Szavaimat.

Továbbra is emlékezetetekbe fogom idézni az igazságot szószólóim által, még ha ismeritez is az igazságot. Továbbra is felfedem terveimet szolgálóim, a próféták előtt, és látomásokban mutatom meg felségemet látnokaimnak.

Engedjetez, hogy választottaim és szeretett lelkeim szabadon előkészíthessék számomra, a ti királyotok számára az utat.

Engedjetez, hogy tanúságot tegyenez! *Mennyei udvaromat küldöm, hogy prófétáljanak korszakotok pusztaságában a végső idők számára, hogy megtérítsenek benneteket, mielőtt még az én nagy napom eljön.*

Értsétez meg, hogy nemcsak irlalmasságból jövök, hanem azért is, hogy ítéletet tartsak!

Nem azt mondom küldötteimnek, hogy csak az igazakat hívják, hanem hogy hívják a bünösöket, a szegényeket, a bénákat, a társadalmatok kivetettjeit és mindenkit, akiket az utcákon találnek, hogy jöjjenek és töltsék meg iskolámat! Hívni akarom azokat, akik sohasem kerestek és nem ismertek

engem, hogy jöjjenek, és éljenek házamban, mivel ez az irgalmasság és a kegyelem ideje.

(*Jézus és Mária sír, 25-27. o., Budapest, 2004.*)

Vassula Ryden-nel kapcsolatban meg kell jegyeznünk, hogy egyes információk szerint Don Gobbi ellenségesen viszonyult, nem tartotta isteni eredetűnek. Don Gobbi megszakított minden kapcsolatot mozgalmá és Vassula között.

Miután azonban Don Gobbi személyesen tanulmányozta az üzeneteket, melyek Vassulán keresztül érkeztek, 1991. június 15-én megszüntette ezzel kapcsolatos fenntartásait. Saint Mauriceban a svájci Máriás Papi Mozgalom találkozóján kijelentette:

„Vassulának megvan a maga szerepe az Egyházban és ő az Úrtól kapott útmutatásai szerint jár. Vassulának teljes testvériségben és együttműködésben kell megfelelnie annak, amit az Úr kér tőle, anélkül, hogy zavart keltené. Ezért nincs tovább értelme a megosztottságnak, a nézeteltérésnek vagy a gyűlöletnek. Amikor együtt vagytok a mozgalomban, tartsátok meg a mozgalom cönákulumait, és azok is részt vehetnek, akik Vassula cönákulumához tartoznak... Úgy gondolom, ez a béke szava, amely szükséges ahhoz, hogy örömben, békében és testvériségben haladjunk előre.”

Szavait nagy tapsal fogadták. J.S. atya, akiről aki Vassula üzeneteinek Isteni eredetét nem fogadta el, szintén részt vett ebben a kibékülésben, Don Gobbi iránti teljes engedelmissége jegyében.

(A Vassula üzenetekkel kapcsolatos megnyilatkozásokról, Egyházunk komoly vezetőinek véleményéről a Tengernek Csillaga mellékleteként adjuk közre a „*A Vassula-ügy – megnyilatkozások a 'Notification' előtt és után*” című kis könyvecskét, mely 2004. szeptembertől igényelhető Alapítványunknál – a szerkesztő)

A pásztorok, akik vezetik a nyáját

Nadju-ban mondta a Szűzanya 1995-ben:

„Hány olyan pap van, aki hajlandó a pápával együtt haladni a Betlehemtől a Kálváriáig vezető úton, amelyen Fiam, Jézus haladt?”

Sok pap csak felületesen tanulmányozza az Egyház tanításait, anélkül, hogy a mélybe hatolna, és azok szerint cselekedne.

Ezért van az, hogy a pápának még többet kell szenvednie. Az én szeretett fiam, akire csak örömmel tudok tekinteni, a pápa, aki Jézus helytartója, az Egyház első fia és Péter utóda! Könnyeket és vérkönnyeket hullatva könyörögtem és kiáltoztam amíg torkom is vérezni kezdett, de a vak és süket vezetők nem értenek meg. Annyira kívánom, hogy Szeplőtelen Szívem szeretet-üzenetei az egyházmegyés püspökök útján és az ő állásfoglalásuk alapján, elterjedjenek az egész világon!”

A Mennyei Atya mondta Vassulának 1996-ban:

„Oly sokszor hallgattam, behunytam szememet és nem ejtettem rád kezet, nemzedék, és sokszor vontam vissza elhatározásomat, hogy tűzzel fegyelmezzek meg. Hogyan hallgathatnék azonban, amikor azt az undokságot látom, amelyről Dániel próféta beszélt?

Hallgass meg: napjaitokban sok pap készül háborúra az Egyház vezetője (II. János Pál pápa) ellen. Azt tanítanak, amit ők akarnak, és a világnak tetszik ez. Tele vannak megalkuvással. Fiam Vérét is eladnák, hogy a világ tetszésére legyenek! Hogyan hallgathatnék, amikor látom mindezt? Amikor prófétáim által meghallják hangomat, télenek maradnak. és hangomat nem tekintik figyelmeztetésnek vagy égi jelnek. Az igaz papokat – aki Édesanyjuk felügyelete alatt virágoznak ki, mint egykor Jákob – örökre el fogom jegyezni magammal, és a Magasságbeli fiainak fogják hívni őket.

A Sátán ma mindenfelé kinyújtja kezét, hogy elérje a papi lelkeket. Aki-
ket megérint (elcsábít), azokra rátelepszik a fásultság és a téves eszmék homálya. Hit nélkül, igazi dicséret nélkül emelik a magasba Fiam Testét. Napjukat avval töltik, hogy elferdítik Szavaimat és az Egyház hagyományát. Miképpen maradhatnak csendben, amikor azt látom, hogy ezek a papok a Sátán prédái lettek? Hogyan tehetném meg, hogy ne figyelmeztesselek benneteket lépéseikre? Ekkora büntett után talán kerüljék el a büntetést?

1997-ben, Nadju-ban mondta az Szűzanya:

„Ha a bíborosok, a püspökök és a papok, akiket Isten maga választott ki, nagyobb figyelmet szentelnek a pokol felé tartó szegény lelkeknek, ha gondozzák nyájaikat, hogy felemeljék és az Ég útjára vigyék őket, akkor Istennel találkoznak, s az eucharisztikus kenyér megmenti őket. De való-
jában hányan fogadnak el engem a papok közül?

Nem veszitek észre, milyen nagy a felelősségetek, mert egy nagy hit-
szakadás veszélye fenyeget titeket a jelen pillanatban.

(Jézus és Mária sír, 141-142. o., Budapest, 2004.)

A házadért való buzgóság emészt engem, Uram!

A 68. zsoltár sorai ezek, melyeket Krisztus Urunkra vonatkoztatott az evangélista a templom megtisztításának jelenetében. De még egy fontos ószövetségi személynél is találkozunk velük: Illés prófétánál a Királyok első könyvében. A választott nép történelmének válságos korszakában a nép nagy része átpártolt az élő Istentől a pogány bálványhoz, Baálhoz, akinek feláldozták saját gyermekeiket és mindenféle erkölcstelenséget műveltek tiszteletére. Egyedül Illés maradt az igaz Isten prófétája, szemben Baál 450 papjával, akiket a pogány Izebel királyné is támogatott. Amikor a romlott királyné az életére tör, Illés az Úr hegyénél Hórebnél keres menedéket. Így panaszkodik: *„Emészt a buzgóság az Úrért, a Seregek Istenéért. Mert Izrael fiai elhagyták szövetségedet, lerontották oltáraidat, megölték prófétáidat karddal, egyedül én maradtam meg, s most nekem is életemre törnek.”* (1Kir 19,14)

Ha ma körülnézünk pluralista, globalizálódó világunkban és sok bajjal sújtott hazánkban, vajon nem hasonló helyzetképet látunk? A Szentatya tavaly kiadott, „Az Egyház Európában” című apostoli buzdításában pontosan erről beszél az európai emberek nagy többsége saját magát, kényelmét, hatalomvágyát, élvezetét helyezte Isten helyébe. A megkeresztelt katolikusok többsége úgy éli mindennapjait, mintha Isten nem lenne, az Egyház csak a múlt muzeális kincseinek őrzőjének tűnik. Sokan még ragaszkodnak bizonyos vallási szokásokhoz, de anélkül, hogy tudnák azok értelmét, elfogadnák a hit tanítását, hogy keressék az élő Krisztussal való kapcsolatot. Ilyen helyzetben a pap legfeljebb szeretetsomag osztogatónak, hagyományápolónak vagy az élet nagy fordulópontjain családi ünnepeket rendező szertartásvezetőnek tűnik. Mindezt csendes hittagadásnak nevezi a Szentatya. Ezzel párhuzamosan egyre inkább csökken az életkedv, a remény, csökken az újszülöttek, a házasságot vagy papi – szerzetesi hivatást vállalók száma, növekszik az elfásult, csalódott, alkoholizmusba, kábítószerek élvezetébe vagy bűnözésbe menekülők, köztük különösen is a fiatalok száma. Száz évvel ezelőtt egy filozófus meghirdette: Isten meghalt, hogy az ember szabad lehessen. Mai filozófusok már az ember és az embe riesség haláláról beszélnek: „Az egész mindenség hullaszagot áraszt.”

Mindezzel nem kívánok ünneprontó lenni, csupán reálisan bemutatni, milyen is az a világ, melybe Krisztus küldi mai papjait, mint bárányokat a farkasok közé. De ha Isten azt akarta, hogy ebben a világban szolgáljuk és képviseljük Őt, itt és most, akkor ez azt jelenti, hogy bízunk bennünk és

alkalmasnak tart rá. „Mielőtt megformáltalak, az anyaméhben, ismertelek, és mielőtt kijöttél anyád méhéből megszenteltelek, prófétául rendelvek a nemzetek számára” (Jer 1,5). Ő választott ki, Ő tesz alkalmassá és Ő ad erőt: „Íme, én ma megerősített várossá teszlek téged, vasoszloppá és ércfallá az egész országgal szemben” (Jer 1,18). Papnak lenni ma harci feladatot jelent. Nem szabad magunkat kímélni, és nem szabad félni a sebektől: „Ne ijedj meg tőlük, harcolnak majd ellened, de nem bírnak veled, mert én veled vagyok, hogy megmentslek téged” (Jer 1,8).

Melyek azok a harci eszközök, melyeket a mai napon meg kell ragadnia az újmisének?

Az első és legfontosabb az imádság. A pap kötelességet vállal az Egyház jegyesi imájának, a zsolozsmának naponkénti elmondására, melyet az Egyházért és az egész világért végez. Hányan vannak vajon a ránk bízottak közül, akik sohasem jönnek a templom közelébe, akik csak ritkán és keveset imádkoznak, azt is csak ha már nagyon nagy a baj? Ezek helyett és ezekért is imádkozik a pap, szüntelenül jelen van az Úr színe előtt, akár az örökmécs. Nappal és éjjel, örömben és bánatban, a fárasztó és zsúfolt napokon ugyanúgy, mint szabadság idején, az ő ajkán nem némulhat el a dicséret, kérés, engesztelés és hála éneke. A jó hívek különleges erőt és hatékonyságot tulajdonítanak a pap imájának és számítanak is rá.

A második fegyver az igazság bátor és fáradhatatlan hirdetése. Kicsiket és nagyokat, fiatalokat és időseket, egyénileg és csoportosan szüntelenül taníts! „Érvelj, ints, buzdíts nagy türelemmel és hozzáértéssel” (2Tim 4,2b). „A pap ajkának kell a tudást őriznie és az ő szájából várják a tanítást”. Ezért a tanításban óvakodj a megalkuvástól. Ne csak azt mondd ki, amit szívesen hallgatnak, ami megfelel a divatos szólásoknak, a közízlésnek és a politikai érdekeknek, hanem azt is, ami kényelmetlenül hangzik sokak fülének, de része a szent hagyomány által megőrzött hitletéteménynek. „Ne ijedj meg tőlük, mert különben én ijesztelek meg szemük előtt – mondja az Úr” (Jer 1,17). Légy oly bátor és határozott az igazság kimondásában, mint nagy példaképed, a boldogemlékű XII. Piusz pápa, aki a történelem sötét időszakában rendületlenül kiállt a krisztusi igazság és az emberi élet és méltóság védelmében, akkor is, amikor igazságtalan támadások célpontjává vált, de kivívta az egész világ megbecsülését és tiszteletét. Mint ez a nagy főpap, te is védj a hiteles tanításnak nemcsak a tartalmát, hanem áthagyományozott külső formáját is, mert nem biztos, hogy a kettőt szét lehet választani. Ha az egyiket semmibe vesszük, eldobjuk, a másikat is megsemmisítjük.

A harmadik és leghatalmasabb fegyver az isteni élet közlése a szentségek kiosztásában. Nincs nagyobb hatalom és méltóság a földön, mint Jézus személyében cselekedni. Nem lehet nagyobb jót tenni az emberekkel, mint az isteni élet részeseivé tenni őket a keresztségben, Isten áldásával megpecsételni a jegyesek felbonthatatlan életszövetségét, feloldani a bűnök terhét és kimondani Jézus szájaként a megbocsátás szavait. Kimondhatatlan öröm halhatatlan lelkeket megmenteni az örök kárhozattól az örök életre. Ezt a nem evilági örömet meg is láthatja a pap a haldoklók hálás tekintetében, akik talán évtizedek után most levehetik lelkükről szörnyű terhüket és hallhatják: „*Még ma velem leszel a paradicsomban*” (Lk 23,43). Páratlan érzés nap mint nap tapasztalni Jézus megváltó működését gyarló és méltatlan személyeden keresztül, lelkeket és testeket gyógyítani.

Csak most értünk a legnagyobb papi kiváltságig, amely még az angyaloknak sem adatott meg: a legszentebb áldozat naponkénti bemutatásához. Bármilyen nyomorúságos helyen is legyél, akár a puszta kellős közepén, de ha egy morzsa kenyér és egy csepp bor fölött kimondod az átváltoztatás szavait, megjelenik az Isten Fia testével, lelkével, istenségével és emberségével, megjelenik vele az egész mennyország és fut a sötétség, a bűn, a halál és a Sátán. Jézus szavait viszont csak úgy lehet méltóképpen kimondani, az ég és föld Urát csak úgy lehet méltóképpen az oltáron fölemelni, ha Őhozzá hasonlóan egyszerre vagy áldozatot bemutató pap és áldozat. Most nemcsak szeretheted az embereket, hanem naponta bemutathatod értük Krisztus keresztségét és hozzáteheted saját életáldozatodat is: erődet, tudásodat, tehetségedet, idődet, szeretetedet és szenvedésedet. Jézus Szívéhez hasonlóan a szeretettől kell lángolnod akkor is, ha az emberi bűn, a hálátlanság, a fájdalom töviskoszorúja szorongat. Gyönyörűen kifejezi ezt a lelkiséget P. Hunya Dániel SJ, egykori szegedi spirituális imája, melyet ő naponta elimádkoztatott a kispapokkal:

Uram! Én mindenre kész vagyok Érted! Megbízom végtelen jóságodban. Elfogadok mindent kezedből, akármit küldesz, sőt megfogom kezed, mint a gyermek atyjáét és utánad megyek, bárhová vezetsz. Kell nekem, akármilyen életet szövögetsz számomra. És csak az kell, amit Te akarsz; akármilyen erőket adsz vagy veszel el tőlem.

Uram! Én szeretnék igazán nagyvá lenni Érted! Hozzád egészen méltóvá – lélekben és testben. Szeretnék küzdeni Érted a szentek hősiességével. Ellenfeleidet legyőzni és Nevedet új fényben felragyogtatni!

Uram! Szívesen felszállok Érted a kereszt oltárára is. Szívesen leszek villámhárító, amely Isten haragjának villámaint levezeti. Szívesen veszem

életem fohászául: „Ne kímélj engem, Uram, hanem kíméld népedet” – főleg azt, amely rám van bízva.

Uram! Köszönöm minden megnyilatkozásodat velem szemben, akár vigaszt, akár száraz kenyeret, akár ostort adsz. Mindig köszönöm. Megragadom ostorozó kezedet is és megcsókolom azt!

Uram! Mindezekért cserébe nem kérek jutalmat; legföljebb azt, hogy maradéktalanul nagylelkű lehessen Veled szemben.

A papi boldogság titka az osztatlan önátadásban van: a búzaszem akkor hoz termést, ha elhal.

*Kovács Ervin
(Részlet a Ft. Szakály József újmiséjén elhangzott szentbeszédéből,
Jézus Szíve plébániatemplom, 2004. július 10.)*

Az alázatosság útján

Legkedvesebb fiaim, tekintsetek ma a még gyermek Édesanyátokra és helyezzétek el a szeretet illatos koszorúját a bölcső körül, hogy földi születésem pillanatát ünnepeljétek.

Édesanyátok vagyok, aki titeket az alázatosság és a kicsinység, az engedelmesség és a szófogadás, az önmegtagadás és a tisztaság útján vezet.

Az alázatosság útján kövessetek engem mindennap, mert arra vagytok hivatva, hogy ezekben az utolsó időkben az Úr legnagyobb csodáit szemléljétek.

Amint az Úr letekintett Szolgálójának alázatosságára, úgy tekint le ma az Úr mindegyikötök alázatosságára, kicsiny gyermekeim.

Az alázatosság útján megtanultok kicsinyek lenni.

Ma, amikor ellenfelemnek a göggel és a kevélységgel sikerül mindenkit becsapnia, ti mindig az igazságban maradtok, és azt bátran a maga teljességében hirdetitek.

Így e nagy sötétség idején ti mindenkinek az Evangélium fényét adjátok.

Magának Istennek a hangjává váltok, aki beszél rajtatok keresztül, és legnagyobb győzelmét éri el a hatalmasokon és erős ellenfelein kis gyermekeim hallgatása által.

Az alázatosság útján megtanultok engedelmesnek lenni.

Ezekben az időkben, amikor ellenfelemnek sokakat sikerül félrevezetni az önérvényesítés és lázadás rossz szellemével, ti adjátok az alázatos és bátor engedelmesség jó példáját.

Legyetek engedelmesek a pápának és a vele egyesült püspököknek, engedelmeskedjete minden normának, ami a ti papi életeteket irányítja; legyetek engedelmesek Isten akaratának, ami mindinkább kinyilvánul számotokra, hogy Atyátok, aki a mennyben van, megdicsőüljön bennetek mindennap, isteni akaratának tökéletes végrehajtásában.

Az alázatosság útján megtanultok tiszták lenni.

Ezekben a napjaitokban, amikor ellenfelemnek sikerül félrevezetni sokakat a bűn és a tisztátalanság sötétségével, ti maradjatok meg tisztaságban, és adjatok jó példát szent és feddhetetlen papi életetekkel.

Mindenekelőtt örvendező hűségetek tanúságát adjátok a cölibátus köteleességéről, mivel a ti papi testeteknek megfeszített testnek kell lennie a világ és annak minden kísértése számára.

Kis gyermekem, ezért hoztalak téged ide most ebbe az oly távoli nagy országba is születésem napján.

Nézd több tízmillió testvéredet, akik még a pogányság sötétségébe merülve élnek, és várják a pillanatot, hogy belépjenek az egyetlen akolba, hogy végre megismerjék az egyetlen jó Pásztor vigasztaló hangját.

Ma meghirdetem nektek, hogy ez a nagy csoda hamarosan megtörténik.

Szeplőtelen Szívem diadalával a világban ez a nagy, még egészen pogány nemzet része lesz a nyájnak, amelynek Jézus a jó Pásztor.

Készüljete fel erre a pillanatra alázatosságban és bizalomban, engedelmesen hallgatva Mennyei Édesanyátok hangjára.

Ma megáldalak és kézen foglak benneteket a nagy megpróbáltatás fájdalmas idején, ami már elérkezett. Előkészítem a világot az Úrral való találkozásra Ő készül visszatérni hozzátok dicsőséges országának ragyogásában.

(Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1993. szept. 08.)

Dicsérünk Téged, örök Isten

Dicsérünk Téged örök bölcsesség Istene, Ábrahám és Jákob Istene! Az egész emberiség nevében meghajtjuk előtted fejünket. Tiszteletet, dicséretet és imádást hozunk elébed. Jóságodban és szeretettedben Te teremtettél mindent. Dicsérjük örök elgondolásaidat és dicsérjük szeretetted örök tervét.

Dicsérjük Szűz Máriát a Te mindenekfelett szeretett leányodat, akitől szeretett Fiad született. A Te gondolatod volt ő a teremtés kezdetén és Te kiválasztottad őt mint Izrael legszebb és legtisztább leányát. Úgy tetszett Neked, hogy szeplőtelen legyen és minden teremtmény között a legtisztább. Az ő méhét tetted szeretett Fiad lakóhelyévé és Szeplőtelen Szívét az emberiség menedékhelyévé. Ő minden kegyelem székhelye, amit Ő az Egyház és az emberiség számára kér. Szeretet Istene, Te úgy akartad, hogy az Ő szeplőtelen szíve győzelmet arasson. Bölcsességében őt tetted az ég és föld királynőjévé, őt tetted az angyalok királynőjévé. Ő a Te legszebb teremtményed, atyai Szíved legszebb rózsaszála. Dicsérünk és áldunk Téged, teremtés Ura, a Tiéd a hatalom, az erő és a dicsőség mindörökké. Amen.

Az ingoványok fölé vert híd

Mindszenty József

A bíboros főpásztor Szent Gellért, csanádi püspök halálának 900 éves évfordulóján a szentről beszél, valamint a magyar nép szenvedéseiről. Szeged, 1946. szeptember 22.

Szent Gellért népe! Magyar véreim!

915 éve a nagyőrszi síkon Csanád vezér leverte a hétfeleséges műkeresztény Ajtony nemzetségfőt és zörgő szekereken megérkezik a tájra idegen és magyar szerzetesekkel az első csanádi püspök, a Szentföld-kereső Szent Gellért, és Árpád honfoglalása után elvégzi Krisztus honfoglalását igehirdetéssel, szentség kiszolgáltatással, iskolákkal, templomokkal a sátrak alatt élő, hajukat pogányosan varkocsokban hordó, állattenyésztő magyar lelkekben. Másfél évtized alatt megújul itt a föld színe és épp most 900 esztendeje életét és vérét adja a Tisza-Maros mentén hirdetett Evangéliumért a Duna mentén, Kelenföldnél.

1046-1946. Haj, de sok víz lefolyt azóta a Tiszán, a Dunán. Szent István és Szent Gellért népe huszonhét nemzedéke lépett már erre a földre és huszonhét nemzedéke vonult ki innét a temetőbe a halál behívójával. Az idő molnárja, az óra számolta, hogy Szent Gellért püspök helyébe András püspök lépett. A közbeeső nagy sor Csanádra, Temesvárra, Szegedre költözött. Ez a nemzet látott közben egy magyar világhatalmat, amely Visegrádon Róbert Károly és Mátyás alatt európai nagytalálkozókat rendezett.

Nagy volt hajdan a magyar,
Nagy volt hatalma, birtoka
Magyar tenger vizében hunyt el
Észak, Kelet, Dél hulló csillaga.

De benne van a 900 esztendőben a dicsőség mellett Sajó, Mohács, I. és II. Trianon.

És mi püspökök és hívek, a dicsőség és összeomlás vonalán itt állunk, hogy ünnepeljük és visszahívjuk Szent Gellért szellemét, aki küldetési apostol, atya, ifjúságnevelő és iránymutatónk az Út, Igazság és Élet felé.

Időálló érték, kiemelkedő rendíthetetlen, véres szikla a mulandóság vizéin.

Azzá lett életével, tanításával, nemzetszolgálatával.

Felütöm nektek a könyvét, a *Deliberatíot*, amelyet mint korának nagy hittudósa alkotott. Ennek a két fényessége Isten és az ember. Az Isten az örökkévaló, aki minden napok előtt volt, aki a szeretet. A számnak a kezdete, de megszámlálhatatlanul. Kimondhatatlan világosság. Az emberi lélek szellemi való, aki Isten végtelen tökéletességéből részesedik. Az a feladata, hogy az angyalok bukásával keletkezett űrt betöltse. Ezt a szerepet elveszti az eredeti bűnnel. Jön a megtestesült Ige, a Megváltó, jön a napba öltözött asszony. Az jön minden tudomány teljességével, a kereszt vigasztaló, fölséges győzelmi jelével; ez a páratlan tisztaságával, közbenjárásával. De jön az Egyház is, amelynek a hithirdetés az alapvető kötelessége és erről mély kegyelmi átéléssel, elhivatott tüzes, vértanúságba siető apostoli hittel elmélkedik. Ezek emelték fel az embert 900 éve, ezek emelik fel ma, 900 év múltán is.

Évszázadok alatt de sok emberi gyógyszert írtak emberi orvosok emberi sebekre. És de sokat csalódtak. És hány fényes, emberi elme dolgozott hiába. Vörösmartynk 100 esztendeje a könyvtárban búslakodik:

Hogy még alig bír a föld egy zugot,
Egy kis virányt a puszta homokon.
Hol legkelendőbb név az emberé,
Hol a teremtés ősi jogai,
E névhez, ember, advák örökül.

Szegény Vörösmarty száz éve azon sóhajtozott, hogy a feketének született embert baromnak tartják és az Isten képét szíjjal ostorozzák.

Ma ott vagyunk a Duna, Garam mentén, hogy keresztény magyarokat a hit és erkölcs nélkül élők vásári baromnak tekintik, akarják elűzni – és ahogy a pásztor tereli a Hortobágyon az állatot egyik helyről a másikra, terelik, hajtani akarják ősi földről, ősi házból, ősi templomok, iskolák, temetőktől messze-messze. Addig tiltakoztunk a múltban a Balkán ellen, míg közben felcsúszott ide Közép-Európába a pápuák világa, amely azonban nem áll emberi jogokról szavalni.

Ahol nincs Isten, ott fenn zsarnokság, lenn felfordulás van és jaj az embernek.

De Szent Gellért arca el ne halványodjék. A főváros felé és az ország felé feszületet tart a Gellért-hegy sziklájáról.

Figyelj fel, boldogtalan magyar, a Krisztus keresztjére, térj vissza Szent Gellért tanításához, az általa adott két édesanyához, a Boldogságos Szűzhöz és az Egyházhoz. 1000 évet ezek biztosítottak, az ingoványok fölé ezek vernek hidat.

Amikor Szegedet elsodorta az árvíz, utána még szebb és nagyobb lett ez a város. Most, hogy átcsapott rajtunk vérnek, könnynek, szenvedésnek özöne, kell, hogy Szent Gellért szelleme, eszménye, még szebbé és nagyobbá tegye és bevilágítsa határon innen, határon túl az egész nemzetet, hisz Pozsonyban Szent Erzsébet, Váradon Szent László, Kassán a három vértanú tisztelete számunkra – fájdalom – elvékonyodik. De lobogjon itt a Szent Gellért-tiszteletnek lángja és járjon ide iskolába ez a beteg nemzet.

Ezt a küldetést töltsétek be maradék nélkül. Ezzel adjátok hazátoknak, halhatatlan lelketeknek és Istennek a legnagyobbat és legmaradandóbbat. Amen.

(Egyházam és hazám, Mindszenty József hercegprímás szentbeszédei)

A magyar nép engesztelő nép, hazánkért, Európáért, a viláért kell vállalnunk az engesztelést.

Vassula kérdezte 1987. március 1-én Jézust: „Mit is jelent pontosan az engesztelés, Uram?”

Jézus válasza: „*Engesztelni annyit jelent, mint jóvátenni, eleget tenni mások helyett, akik nem adnak választ szeretetemre; annyit, mint elégtételt adni mások helyett. Csupán egyet kell tenned: szeress engem teljes szívedből és lelkedből!*”

Mária-kegyhelyek

Re – Budapest, Krisztinaváros

Mivel a budai Krisztinaváros plébániatemplomának a kegyképe történetével szorosan kapcsolódik az észak-itáliai Re búcsújáráshoz, a kettő az alábbiakban együttesen kerül bemutatásra.

Az 1686 után újra benépesedett Buda lakosait éveken át vissza-visszatérően pestisjárvány tizedelte, s az itáliai származású Franczin Péter Pál fogadalmat tett: ha ő és családja megmenekül, elzarándokol az észak-itáliai Vigezzo-völgy kegyhelyéhez, Re falujába, az ottani Vérehulló Szűzanya kegyelemképéhez. A jámbor – de ellenőrizhetetlen – hagyomány szerint 1694 körül történt meg a zarándoklat, és a kéményseprőmester a kegykép másolatával gyalogosan tért vissza Budára. Prózaibb, de életszerűbb annak föltételezése, hogy ő a kegyhelyen a kegyképről metszetet vásárolt, azt hozta magával, és annak alapján festtette meg a kegyképet, amely – mondhatni – kiindulópontja lett Krisztinavárosnak és a plébániának.

Észak-Itáliában, a Lago di Maggiore nyugati partjától kb. 25 km-re, a mai olasz-svájci határ közelében található Re szentélye, amely a falu plébániatemploma. Az újkor hajnalán, 1494 tavaszán itt három hétig olyan rendkívüli esemény történt, amelyet a szemtanúk írásban megörökítettek. Az első dokumentum a történekkor latinul fogalmazódott meg és maradt fenn, a második néhány évvel később, 1500-ban már népnyelven, azaz olaszul, számos tanú aláírásával.

E források egybehangzó tanúsága szerint 1494. április 29-én, keddi napon, napszállta után, a falu piacterén, közel a templomhoz két férfi nagy tétben szerencsejátékot játszott. A vesztes, Giovanni Zucono a dühtől őrjöngve a templomhoz ment és a játéknál használt követ a templom külső falát díszítő Madonna-képhez vágta. A kődarab a falra festett képen a Szűzanya homlokát találta el. A bűnöst a nyertes követte és tanúja volt a szentségtörő tettek. Fölháborodottan intette Zuconot bocsánatkérésre, aki bűnbánata jeléül térdre borult a kép előtt, majd gyorsan eltűnt a sötétben. Másnap hajnalban a falu

egyik öregje, Bartolomeo szokása szerint odament a képhez, hogy a Madon-
na kezét tisztelete jeléül megcsókolja. Amint odahajolt, a látvány felriasztotta
jámborságából, mert a kéz véresnek látszott. Amint a képet nézte álmélkod-
va, fölfedezte, hogy a Szűzanya homlokán seb látható, amelyből vér szivá-
rog. A csodás esemény hírére hamarosan ott tolongtak Re falu lakosai, majd
a környékről is jöttek mind többen. A falra festett kép vérzésének termé-
szetes okát nem találták. A templom előtti téren százak és százak térdeltek,
imádkoztak, várták, hogy a vérzés elálljon. Az este leszállta után gyertyák
fényénél csodálták a vérző homlokot, amelyből a szentségtörés elkövetésé-
nek késő esti órájában erősebben folyt a vér, utána ismét csak szivárgott. A
jelenség néhány megszakítással három héten át tartott, az egyházi és világi
hatóságoknak volt idejük a vizsgálódáshoz. Mivel az oda zarándoklók között
csodák történtek – vagyis betegek meggyógyultak, haragosok kibékültek –,
az eseményt írásba foglalták, a fehér kendőkkel felitatott vért pedig ereklye-
tartóba tették, amit ma is őriznek a helyszínen. A zarándokok olyan töme-
gekben özönlöttek a Vérehulló Szűzanya képe elé, hogy a kicsiny templom
helyébe hatalmas bazilikát építettek, s annak kegyképe a falfestmény lett. Re
híre hamarosan túlszárnyalta Itália határait és az e vidékről más országokba
vándorló iparosok magukkal vitték a kultuszt fél tucat néphez, így hazánkba
is. Franczin Péter Pál fiatal korában már egyszer járhatott a kegyhelyen, de
lehet, hogy csak hírből ismerte. Bár Magyarországon több helyen is tisztelik
a Vérehulló Szűzanyát, a jámbor kéményseprőmester érdeme, hogy elsőként
hozta el kultuszát a későbbi Krisztinaváros területére, és gondoskodott arról,
hogy a kegykép másolata emlékeztesse őt és az oda zarándoklókat a Szűz-
anya kegyelemközvetítő voltára.

E kegyelemkép esetében azonban a Szent Szűz homlokának vérzésénél
fontosabb az, hogy Mária táplálja gyermekét. Ez a Szoptató Madonna-tí-
pus bizánci eredetű, és az 1348-1349-es nagy pestisjárvány miatt terjedt el
Itáliában, mint pestis elleni oltalom. A föltehetőleg hazai származású, ám
a Re-i kegyképet követő festményen az anya és gyermeke állnak. Mária
fején korona, kék köpenyben, piros ruhában, bal kezével átfogja, jobb em-
lőjével táplálja. Jobb keze köpenye alatt rejtve, s nem tartja a hit-remény-
szeretet három rózsáját, mint az eredetin. A piros-pozsgás, táplálkozó, in-
kább fiúcska mint kisdéd, aransujtásos kék köntösben, jobb kezét áldásra
emelve, baljával szalagot tart, amelyen fölirat olvasható: *In gremio Matris
sedet sapientia Patris*. Megjegyzendő, hogy a Szent Szűz homlokáról hi-
ányzik a vércsepp. Franczin Péter Pál nem véletlenül zarándokolt Re-be és
készíttette el itthon a pestis ellen oltalmazó kegyképet. A XVIII. század

pestisjárványai tehát jelentős mértékben hozzájárultak a születő kegyhely népszerűségéhez.

A neves humanista író, Antonio Bonfini följegyezte, hogy Buda lakói 1495. december 8-án rendkívüli eseménynek voltak tanúi: Budától nyugatra a felhőkön látható volt Szűz Mária, karján a kised Jézussal, nagyjából az a tájék fölött, amely majd később, kápolnájával-templomával a városrész központja lesz. Mivel a jelenés hosszan tartott, Bonfini szerint valamennyi budai tanúja volt a rejtélyes jelenésnek. A XIX. századi Jordánszky Elek szerint ez a jelenés előre jelzése volt az itt létesülő kegyhelynek.

Franczin Péter-Pál a tulajdonában lévő szőlőben fogadalmi kápolnát építtetett fából, és a kegyelemkép 1700-ban abban talált otthonra. Ezen ünnepi alkalommal a Várban lévő jezsuita kollégium rektora megáldotta a kápolnát, és az alapító-tulajdonost, valamint a hívek sokaságát a Vérehulló Szűzanya buzgó tiszteletére buzdította. A kápolna kegyképének hamar híre ment és a kéményseprőmester örömmel láthatta a Budáról, Pestről, sőt távolabbról is érkező zarándokokat, akik gyakran fogadalmi ajándékokkal érkeztek a kéményseprő-kápolnának vagy vérkápolnának nevezett kicsiny kegyhelyre. A sok látogató további adományozásra buzdította az alapítót, aki 1707-ben szőlőföldjét a kápolnának adta alapítványként, hogy a belőle származó jövedelem szolgáljon az épület fenntartására, valamint a szent szolgálatokat végző pap javadalmazására. A kéményseprőmester 1711. május 27-én elhunyt, s végakarata szerint a kápolna alá temették. Hamarosan mellette nyugodott kisleánya, majd az 1714. április 2-án elhunyt özvegyét szintén oda temették. A zarándokok mindeközben tovább sokasodtak, az ország déli részéről, Arad, Eszék, Temesvár, Szeged környékéről is érkeztek a vérkápolnához, amelyet nyitott fatornáccal toldottak meg.

A mai templom 1795-1797 között épült, a kegykép ma is várja a híveket.

Dr. Török József

Szókefalva hivatalos üzenete 2004. június 16-án:

Drága gyermekeim, köszönöm, hogy elfogadtátok hívásomat ezen a leányomon keresztül.

Drága gyermekeim, kérlek, újra kérlek titeket, hogy imádkozzatok minél többet! Imádkozzatok, drága gyermekeim, és legyetek a Szeretet és a Béke hordozói.

Drága gyermekeim, törekedjete arra, hogy a Szentség útján járjatek. Elkövetkezett az az idő, amikor meg kell találjátok azt az utat, amely az én Fiamhoz vezet. Az én Fiam Szent Szíve mindig nyitva áll és vár titeket. Keressétek ezt az utat! De csak a Szentség által tudtok eljutni Hozzá.

Drága gyermekeim, többször mondtam már nektek, hogy ne féljetek, bármi is jönne rátok, én veletek vagyok. Többször megígértem nektek, legyetek nyugodtak, én veletek vagyok, és mindnyájatokat szeretlek.

Kedves Olvasónk!

Elnézését kérjük, hogy az előző számunkhoz mellékelt lapon tévesen szerepelt az üzenet dátuma (2004.02.26.), a Rózsika beszélgetése 2004. 06. 17-én történt! – *(a szerkesztő)*

A „vihar” elült

A történet mindannyiunk számára ismerősen kezdődött.

Jó néhány csekkel a zsebemben, szorongva léptem be a kis posta ajtaján. Félelmem nem is volt alaptalan. A pénz be- és kifizetés feliratú ablak előtt hosszú sor kígyózott. Én a sor végére kerültem és szokásom szerint a rózsafüzért kezdtem imádkozni.

Néhány perc türelmes várakozás után egy férfi a fogai között megjegyzéseket kezdett sziszegni. Valaki mellette vette a lapot és már ketten szidták a lassú ügyintézését. Hamarosan bekapcsolódtak a kórusba mások is. Nyári vihar támad ilyen hirtelen a semmiből, ahogyan az emberek haragja elszabadult. Hangosan kiabálva szidták a Postát, a dolgozóit és végül már egymást is. Ijedten néztem magukból kivetkőzött embertársaimra, majd elővettem azt a ki üveget, ami mindig nálam van, és amiben szenteltvizet tartok. Jó pár cseppet a dühöngőkre hintettem, persze észrevétlenül.

A hatás nem maradt el. Amilyen gyorsan jött a „vihar”, olyan gyorsan el is ült. Az emberek mintha rossz álomból ébredtek volna, úgy néztek egymásra. Már nem követelték a panaszkönyvet, nem akarták megverni sem a postást, sem egymást. Sőt a hangadó férfi a befizetés után további jó munkát kívánva távozott.

Én csöndesen hálát adtam Istennek, mert újra megbizonyosodott, hogy Ő velünk van a világ végezetéig!

Aszódi Mária

A r ó z s a f ü z é r

Rózsafüzér a Mennyei Atya tiszteletére

Ebben a rózsafüzérben mindegyik tized előtt az előimádkozó felolvassa a szentírási idézetet, majd elmondja az adott imát (tízszer), melyre *felelnek a többiek*.

Bevezetés: Keresztvetés közben: Istenem, jöjj segítségemre! *Uram, segíts meg engem! Dicsőség... Atyánk, Te valóban nagy Istenünk vagy!*

Tized (ötször): Miatyánk... Szentírási idézet... Ima(tízszer)... Dicsőség... Atyánk, Te...

1. Ima: „Isten látta, hogy minden, amit alkotott, nagyon jó.” (Ter 1,31)
Mennyei Atyánk, szereteted jeleként teremtetted a Világot.
Te vagy Atyám most és mindörökké!
2. Ima: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn 3,16)
Mennyei Atyám, végtelen irgalmasságodban egyszülött Fiadat adtad oda, hogy el ne vesszünk.
Te vagy Atyám most és mindörökké!
3. Ima: „Az Úr szolgáló leánya vagyok, történjék velem szavaid szerint.” (Lk 1,38)
Mennyei Atyám, Te az embert szabadnak teremtetted és várod „igen”-emet.
Te vagy Atyám most és mindörökké!
4. Ima: „Mindazoknak, akik befogadták őt, hatalmat adott, hogy Isten fiaivá legyenek.” (Jn 1,12)
Mennyei Atyám, Te szeretett Fiad által gyermekeddé fogadtál engem.
Te vagy Atyám most és mindörökké!
5. Ima: „Ha ugyanis (Jézus) halálának hasonlóságában egybenőttünk vele, úgy leszünk feltámadásában.” (Rom 6,5)
Mennyei Atyám, Te szenvedéseken keresztül vezetsz minket az örök életre.
Te vagy Atyám most és mindörökké!

Atyánk, Te valóban nagy Istenünk vagy!

Befejezés:

Én Uram, én Istenem, vedd el tőlem mindenem, ami gátol Feléd!

Én Uram, én Istenem, add meg nekem mindenem, ami segít Feléd!

Én Uram, én Istenem, fogadd el az életem, hadd legyek egészen a Tiéd! (Flúei Szent Miklós imája)

(Rózsafüzér-imakönyv – Stella Maris Alapítvány, 2004. október)